

Práce se zaměřuje na roli Slováků v kulturně-společenském prostředí Prahy v 19. a na počátku 20. století. Časový úsek vymezený léty 1815–1914 zahrnuje několik základních etap vývoje této role. První období je reprezentováno především konkrétními osobnostmi, velká pozornost je věnována osudům P. J. Šafaříka. Samostatnou kapitolou, která akcelerovala roli české metropole v slovenském národním hnutí, je revoluční rok 1848 a události spojené se Slovanským sjezdem, kdy se v Praze objevily osobnosti jako L. Štúr či J. M. Hurban. Stále jde však i přes revoluční a významný charakter společenského dění o otázku působení jednotlivých osobností. Jiná situace nastala v následujícím období, zejména po roce 1867 s příchodem silné generace slovenských studentů. Ti se od roku 1882 soustředili kolem studentského spolku Detvan a z jejich jádra vzešlo po roce 1898 i hlasistické hnutí s osobnostmi, jako byl např. V. Šrobár. Práce věnuje pozornost v tomto období i dalším postavám, především spisovateli M. Kukučínovi. Za významný předěl ve vývoji lze považovat vznik Československé jednoty v roce 1896 a dynamický rozvoj vzájemných vztahů, zejména po černovské tragédii roku 1907. Praha se tak postupně stala pro mladou slovenskou generaci zásadním centrem pro formování nových myšlenek, včetně těch směřujících k politickým konceptům. Významnou součástí práce je spojení jednotlivých osudů s konkrétními pražskými lokalitami, čímž dochází k propojení pragensí a vývoje česko-slovenských vztahů.